

01-03-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

"বাংপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল- স্মৃতিত থাকোঁতে থাকোঁতে এই কলিযুগী অমানিশা শেষ হৈ যাব, তোমালোক পিতাৰ ওচৰলৈ গুচি যাবা আকৌ দিনত আহিবা, এয়াও বিস্ময়কৰ যাত্ৰা"

প্ৰশ্ন:- তোমালোক সন্তানসকলে স্বৰ্গলৈ যাবলৈ ইচ্ছা কিয় কৰা?

উত্তৰ:- কিয়নো তোমালোকে জানা যেতিয়া আমি স্বৰ্গলৈ যাম তেতিয়া সকলো আত্মাৰ কল্যাণ হ'ব, সকলো নিজৰ শান্তিধাম ঘৰলৈ যাব পাৰিব। তোমালোকৰ কোনো স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ লোভ নাই। কিন্তু তোমালোকে স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছা, ইমান যত্ন কৰা সেয়েহে নিশ্চয় সেই স্বৰ্গৰ মালিকো হ'বগৈ। বাকী তোমালোকৰ আন কোনো বেলেগ ইচ্ছা নাই। মনুষ্যৰতো ইচ্ছা থাকে- মোৰ ভগৱানৰ সাক্ষাৎকাৰ হওঁক, কিন্তু তেওঁতো তোমালোকক নিজেই পঢ়াই আছে।

গীত:- হে নিশাৰ পঠিক, ভাগৰি নপৰিবা.....

ওম শান্তি। "নিশাৰ পঠিক" ইয়াৰ অৰ্থতো সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে জানা নিশ্চয়। যদি সন্তানসকলৰ স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰি থাকে, স্মৃতিত থাকে তেতিয়া তেওঁলোকে বুজিব যে আমি এতিয়া দিন অৰ্থাৎ স্বৰ্গৰ কিমান সমীপত পাইছোঁহি। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে- এয়া বেহদৰ দিন আৰু ৰাতি। ব্ৰহ্মাৰ বেহদৰ ৰাতি বুলি কোৱা হয়। শাস্ত্ৰত কিমান সুন্দৰ নাম লিখা আছে। এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো ৰাতি হ'ব। এনেকুৱা নহয়। ব্ৰহ্মাৰ দিন, ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি বুলি কোৱা হয়। লক্ষ্মী নাৰায়ণতো তাত ৰাজ্য কৰিছিল। সৃষ্টি চক্ৰ নিশ্চয় পুনৰাবৃত্তি হ'ব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য পুনৰ সত্যযুগত আহিব। সত্যযুগৰ পিছত ত্ৰেতা, দ্বাপৰ, কলিযুগ নিশ্চয় আহিব। গতিকে সত্যযুগত নিশ্চয় তেওঁৰেই ৰজা হ'ব লাগিব। এই জ্ঞান কেৱল শিৱবাবাইহে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলক শুনায়, সেইবাবে তোমালোকৰহে এই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। দেৱতাসকলৰ নাই। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সকলৰ বুদ্ধিত এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে সেইবাবে নাম ৰখা হৈছে ব্ৰহ্মা আৰু ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰীসকলৰ ৰাতি। এতিয়া তোমালোক দিন অভিমুখে গৈ আছা। সত্যযুগক দিন আৰু কলিযুগক ৰাতি বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমাৰ এই যাত্ৰা কলিযুগৰ অন্ত আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ সংগমতহে হয়। তোমালোক কলিযুগত বহি আছা আৰু তোমালোকৰ বুদ্ধি আছে তাত (সত্যযুগত)। আত্মাই বুজি পাব লাগে আমি এই শৰীৰ এৰি পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। শৰীৰটো অন্তিমত ত্যাগ কৰিম যেতিয়া লক্ষ্যত উপনীত হ'ম অৰ্থাৎ পিতাই যোগ শিকোৱা বন্ধ কৰিব। পঢ়া শেষ নোহোৱালৈকে পিতাই পঢ়াই থাকিব, শিকাই থাকিব। সন্তানসকল পিতাৰ স্মৃতিত থাকে। এনেকৈ স্মৃতিত থাকোঁতে থাকোঁতে অমানিশা শেষ হৈ যাব আৰু তোমালোক পিতাৰ ওচৰলৈ গুচি যাবা। পুনৰ তোমালোক দিনত আহিবা। এয়া হৈছে তোমালোকৰ বিস্ময়কৰ যাত্ৰা। পিতাই দিনৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰীসকলৰ বাবে। এতিয়া দিন অৰ্থাৎ সত্যযুগত আহি আছে। এতিয়া তোমালোক কলিযুগৰ অমানিশাত বহি আছা। নিৰন্তৰ পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা।

পিতাই বুজাইছে সকলোৱেই নিশ্চয় মৰিব লাগিব। মনুষ্যই সোধে কেতিয়া মৰিম? বিনাশ কেতিয়া হ'ব? দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰি থোৱা আছে। পুনৰ এই নেত্ৰৰ দ্বাৰা নিশ্চয় দেখিবা আৰু প্ৰতিষ্ঠা, যাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰা হৈছে সেয়াও এই নেত্ৰৰ দ্বাৰা দেখিবা। প্ৰধানকৈ যিজন ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ৰাতি বুলি কোৱা হয় তেওঁৰেই প্ৰতিষ্ঠা আৰু বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। গতিকে যিটো দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা দেখা গৈছে সেয়া বাস্তৱত নিশ্চয় হ'ব। ভক্তি মাৰ্গত যিবোৰ সাক্ষাৎকাৰ হয় সেয়া দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা দেখে। তোমালোকেও দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা দেখা। তোমালোকৰ কোনো বস্তুৰ প্ৰতি ইচ্ছা নাথাকে।

সন্ন্যাসীসকলৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাক দৰ্শন কৰাৰ ইচ্ছা থাকে। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলক পৰমপিতা পৰমাত্মাই নিজেই পঢ়াই। তোমালোকৰ স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ ইচ্ছা আছে। সন্তানসকলে জানে যে আমি স্বৰ্গলৈ গ'লে সকলোৰে কল্যাণ হৈ যাব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বেহদৰ পিতা যি মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা, বীজৰূপ, তেওঁ কল্পবৃক্ষৰ আদি, মধ্য, অন্তক জানে। আমি সেই পিতা আৰু তেওঁৰ পৰা পোৱা উত্তৰাধিকাৰীত্বৰ বিষয়ে জানো। যেনেকৈ বৃক্ষ থাকে, জানে যে এই জোপা আম গছ। বীজ ৰোপণ কৰাৰ পিছত প্ৰথমতে দুই চাৰিটা পাত ওলাই তাৰ পাছত গাগছ ডাঙৰ হৈ যায়, সেয়া হৈছে জড় বীজ। এই পিতা হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ চৈতন্য বীজৰূপ, তেওঁকেই জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়।

সন্তানসকলে জানে এয়া পঢ়াশালি, য'ত এই বিদ্যা পাই আছে আৰু তোমালোকে যোগো শিকি আছে। এই বিদ্যাৰ দ্বাৰা তোমালোক ভৱিষ্যতে ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰী হোৱা। আত্মা নিশ্চয় পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। এতিয়াতো সকলো অপৱিত্ৰ। কিন্তু কাৰোবাক পতিত বুলি ক'লে মনি নলয়। তেওঁলোকে কয় কৃষ্ণপুৰিতো এজনে আনজনক দুখ দিয়া কংস, ৰাৱণ আদি আছিল। এজনে আনজনক সুখ দিওঁতাসকলক পৱিত্ৰ বুলি কোৱা হয়। স্বৰ্গত কোনোৱে দুখ নিদিয়। তাত বাঘ-ছাগলীয়ে একেলগে পানী পিয়ে। কাকো দুখ নিদিয়। পিছে এই কথা জানো কোনোবাই বুজি পায়! যি শাস্ত্ৰত পঢ়িছে সেয়াই বুদ্ধিত আহি যায়। দেৱতাৰ পূজাৰীয়ে নিজকে থাপ্পৰ মাৰে। হিন্দু সকলেও নিজেই নিজক থাপ্পৰ মাৰিছে। নিজৰ দেৱতাসকলক বহি নিন্দা কৰিছে। যিশুখ্ৰীষ্ট, বুদ্ধ আদিৰ কিমান মহিমা কৰে। দেৱতাসকলক বহি নিন্দা কৰে। এয়া ধৰ্মৰ গ্লানি নহ'ল জানো। গীতাতো কোৱা হৈছে- যদা যদা হি ধৰ্মস্ব.... নামো ভাৰতৰেই। ভাৰতেই ভ্ৰষ্ট আৰু শ্ৰেষ্ঠ হয়। শ্ৰেষ্ঠ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল। ভ্ৰষ্ট মনুষ্যই শ্ৰেষ্ঠ জনৰ আগত মূৰ দোৱাই। সন্ন্যাসীও পৱিত্ৰ হৈ থাকে, কিন্তু তেওঁলোকে ভগৱানক নাজানে। নিজকে ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। বাকী অন্য যি গুৰু আছে তেওঁলোকো পতিত, বিকাৰতো যায়। পতিত বুলি বিকাৰীসকলক কোৱা হয়। তেওঁলোকে পৱিত্ৰ সকলক নমস্কাৰ কৰে। মনুষ্যই সন্ন্যাসীসকলক এইটো ভাবি গুৰু কৰে যে গুৰুৱে তেওঁলোকক গুৰুসকলৰ দৰে পৱিত্ৰ বনাব। আজি কালিতো সন্ন্যাসী কাংচিহে হয় আকৌ গৃহস্থীক গুৰু কৰিলে কি প্ৰাপ্তি হ'ব? তেওঁ যেতিয়া নিজেই অপৱিত্ৰ। অৱশ্যে নতুন আত্মা আহিলে তেওঁলোকৰ কিছু মহিমা হয়। কোনোবাই পুত্ৰ লাভ কৰে, কোনোবাই ধন লাভ কৰে তেতিয়া সুখী হৈ যায়। পিছত ইজনে সিজনক দেখি গুৰু কৰে। প্ৰকৃততে গুৰু কৰা হয় সংগতিৰ কাৰণে। তেওঁ নিশ্চয় ৫ বিকাৰক ত্যাগ কৰা পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব। বাকী গৃহস্থীক গুৰু কৰিলে কি লাভ হ'ব। ডাঙৰ ডাঙৰ গৃহস্থী গুৰু হয় যাৰ হাজাৰ হাজাৰ অনুগামী আছে। কোনোবা এজনে গুৰু কৰিলে সেই গুৰুৰ সিংহাসন চলি থাকে। শিষ্য সকলে ভৰি ধুই পানী পিয়ে, ইয়াক অন্ধশ্ৰদ্ধা বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যই যদিও গায় যে হে ভগৱান, আপুনিয়েই অন্ধ সকলৰ লাখুটি হোৱা..., কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থও নুবুজে। অন্ধ অৰ্থাৎ (বুদ্ধিহীন) কৰি তোলে মায়া ৰাৱণে। সকলো পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ যায় সেইবাবে পিতাই কয়- ইয়াত শাস্ত্ৰ আদি যি আছে তাৰ সকলো সাৰ মই আহি শুনাওঁ, নাৰদৰ উদাহৰণ দিছে, তেওঁক কৈছে তোমাৰ নিজৰ চেহেৰাতো চোৱা - তুমি লক্ষ্মীক বৰণ কৰাৰ যোগ্য হোৱানে? লক্ষ্মীতো স্বৰ্গত থাকিব। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে আমি পুৰুষাৰ্থ কৰি ভৱিষ্যতে লক্ষ্মীক নাইবা নাৰায়ণক বৰণ কৰিম। গতিকে এয়াও হৈছে ইয়াৰে কথা। চেহেৰা মানুহৰ দৰে কিন্তু চৰিত্ৰ বান্দৰৰ দৰে। পিতাই কয় নিজৰ চেহেৰা চোৱা। মানুহে তোমালোকক ক'ব স্বৰ্গৰ মালিক হোৱাৰ লোভ ৰাখা নহয়। তেওঁলোকক বুজাব লাগে যে আমিটো গোটেই সৃষ্টি খনকে স্বৰ্গ বনাও। ইমান যত্ন কৰোঁ যেতিয়া নিশ্চয় মালিকো আমি়েই হ'ব লাগিব। কোনোবাইতো ৰাজ্য কৰিব।

বাবাই বুজাইছে যে প্ৰথম হৈছে কাম মহাশক্ৰ, যিয়ে মানুহক আদি, মধ্য, অন্ত দুখ দিয়ে। ই আধাকল্পৰ ঘোৰ শক্ৰ। যদিও ড্ৰামাত সুখ আৰু দুখ আছে কিন্তু দুখলৈ লৈ যাওঁতাও আছে। সেয়া হৈছে ৰাৱণ। আধাকল্প ৰাৱণৰ ৰাজ্য চলে। এই কথা তোমালোকেহে জানা। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰম অনুসৰিহে জানা। মানুহে কয় কৈলাশ পৰ্বতত শংকৰ পাৰ্বতী থাকে। ৰাষ্ট্ৰপতি আদিও অমৰ নাথ, কৈলাশ পৰ্বতলৈ যায়। কিন্তু ইমানো বুজি নাপায় যে তাত শংকৰ পাৰ্বতী কৰ পৰা আহিল। পাৰ্বতীৰ জানো দুৰ্গতি হৈছিল যে তেওঁক কাহিনী শুনাবলগীয়া হ'ল। সূক্ষ্মলোকত দুৰ্গতিৰ প্ৰশ্নই নুঠে। কিমান দূৰ-দূৰণিলৈ

গৈ মানুহে হাবাখুৰি খাই। এয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। দুখটো মানুহে পাবই লাগিব। প্ৰাপ্তিও অলপ সময়ৰ বাবেহে। সেয়া কিহৰ প্ৰাপ্তি? তীৰ্থত যিমানখিনি সময় থাকে সিমান সময় পৰিত্ৰ হৈ থাকে। কোনোৱে মদৰ অবিহনে থাকিবই নোৱাৰে তেতিয়া লুকুৱাই হলেও মদৰ বটল লৈ যায়। তেতিয়াহলে সেয়া তীৰ্থ হ'ল জানো! তাতো কিমান লেতেৰা আছে তাৰ কথাই নুসুধিবা। বিকাৰী মনুষ্যই বিকাৰো তাত পায়। মানুহৰ জ্ঞান নাই গতিকে ভাবে ভক্তি ভাল, তাৰ দ্বাৰাই ভগৱানক লগ পাম। আধা কল্প ভক্তিত হাবাখুৰি খাবলগীয়া হয়। আধা কল্পৰ পিছত যেতিয়া ভক্তি পুৰা হয় তেতিয়া ভগৱান আকৌ আহে। বাবাৰ দয়া ওপজে। এনেকুৱা নহয় যে ভক্তি কৰিলে ভগৱানক পায়। যদি এনেকুৱাই হয় তেতিয়াহলে ভগৱানক কিয় চিঞৰি থাকা? স্মৰণ কিয় কৰা? ভগৱানক কেতিয়া পোৱা যায়, সেই কথা বুজি নাপায়। ভক্তিৰে কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ গ'লে ভাবে ভগৱানক পাই গলো। বৈকুণ্ঠবাসী হৈ গ'লো। কৃষ্ণৰ দৰ্শন হ'ল আৰু যেন কৃষ্ণপুৰীলৈ গুছি গ'ল। কিন্তু কোনেও নাযায়। গতিকে ভক্তি মাৰ্গত অন্ধশ্ৰদ্ধা বহুত আছে। তোমালোকে এতিয়া বুজি পালা। পিতা সাধাৰণ শৰীৰত আছে সেইকাৰণেতো গালি খাবলগীয়া হয়। নহলে কাৰ শৰীৰত আহিব? কৃষ্ণৰ শৰীৰত আহিলে গালি খাব নোৱাৰে। কিন্তু কৃষ্ণ পতিত দুনীয়াত পৰিত্ৰ বনাবলৈ আহে, এনেকুৱাতো হ'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণক পতিত-পাৱন বুলি কোৱাও নহয়। মানুহে এইটো কথাও বুজি নাপায় যে পতিত-পাৱন কোন হয়, কেনেকৈ আহে, সেই কাৰণে কোনেও বিশ্বাস নকৰে। তেওঁ কেনেকৈ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আছে সেয়া শাস্ত্ৰততো নাই। কোৱাও হয় ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশীৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। পুনৰ পাহৰি যায় কেতিয়া হৈছিল, কেনেকৈ হৈছিল? প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো নিশ্চয় ইয়াত কল্পৰ সংগম যুগত থাকিব লাগিব তেতিয়াহে ব্ৰাহ্মণৰ নতুন সৃষ্টি ৰচনা হ'ব। মনুষ্য বহুত দোমোজাত আছে, তেওঁলোকক ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। পিতাই আহি কিমান গধুৰ সেৱা কৰে। তোমালোকে বুজা যে আমি পাঁচ বিকাৰৰ দ্বাৰা একেবাৰে বান্ধবতকৈও তললৈ আহিলোঁ। আমিহেই দেৱতা আছিলো, আকৌ একেবাৰে কি হৈ গলোঁ! এনেকুৱা সকলকেই আকৌ পিতাই কিমান উচ্চ কৰি গঢ়ি তোলে। গতিকে পিতাৰ প্ৰতি কিমান স্নেহ থাকিব লাগে। এয়া পিতাই শুনাই নে দাদাই শুনাই? এইটোও বহুত সন্তানে গমেই নাপায়। পিতাই কয় বিচাৰ কৰা মই সদায় ৰথত বিৰাজমান হৈ থাকিব পাৰোনে? এইটোতো হ'ব নোৱাৰে। মইটো আহোঁৱেই সেৱাৰ বাবে।

বাবাৰ ওচৰলৈ খবৰ আহিছিল- কোনোবাই সুধিলে মনুষ্যই কৰোবাক সুখ দিব পাৰেনে? এয়া মনুষ্যৰ হাতত আছেনে? তেতিয়া এজনে ক'লে যে নোৱাৰে, একমাত্ৰ ঈশ্বৰেই মনুষ্যক সুখ দিব পাৰে। মনুষ্যৰ হাতত একোৱেই নাই। তেতিয়া কিছুমান সন্তানে পুনৰ বুজালে যে মনুষ্যইহে সুখ দিয়ে, মনুষ্যই সকলো কৰে। ঈশ্বৰৰ হাতত একোৱেই নাই। আৰে, তোমালোকে কিবা দিয়া জানোঁ? ঈশ্বৰৰ হাততেইতো আছে। বুজাব লাগে- শ্ৰীমতত চলিব লাগে। পৰম পিতাৰ শ্ৰীমতৰ অবিহনে কোনেও সুখ দিব নোৱাৰে। বঢ়াই নিজৰ যশস্যা কৰিব নালাগে। আমি শ্ৰীমতত গোটেই সৃষ্টিক স্বৰ্গ বনাওঁ। গতিকে চোৱা সন্তানসকলৰ কিমান ডাঙৰ ভুল হয়। তেওঁলোকে কয় সকলো ঈশ্বৰৰ হাতত। বি.কে.সকলে কয় সকলো মনুষ্যৰ হাতত। বাস্তৱিকতে সকলো পিতাৰ হাতত আছে। শ্ৰীমতৰ অবিহনে একো কৰিব নোৱাৰে। মনুষ্যতো একেবাৰে মূল্যহীন (Worth not a penny) হৈ যায়। পিতাই কয় ৰাৱণে মনুষ্যক পাথৰ বুদ্ধিৰ বনাই দিয়ে। মই আহি পাৰস বুদ্ধিৰ বনাওঁ। মহিমা সকলো পিতাৰে কৰিব লাগে। আমি শ্ৰীমতত চলি আছো। ঈশ্বৰৰ অবিহনে মনুষ্যই কাকো শ্ৰেষ্ঠ বনাব নোৱাৰে। আচ্ছা।—

ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰি অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহযুক্ত স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতা যিয়ে ইমান সেৱা কৰে, আমাক ইমান উচ্চ দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে, এনেকুৱা পিতাৰ প্ৰতি সঁচা মৰম ৰাখিব লাগে। দেৱতাসকলৰ সমান সকলোকে সুখ দিব লাগে।

(2) এজন পিতাৰেই সদায় মহিমা কৰিব লাগে। বঢ়াই নিজৰ যশস্যা কৰিব নালাগে।

***বৰদান:-** সদায় যথার্থ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ দ্বাৰা সফলতাৰ ফল প্ৰাপ্ত কৰোঁতা জ্ঞানী, যোগী আত্মা হোৱা।

যি জ্ঞানী আৰু যোগী আত্মা তেওঁৰ সকলো কৰ্ম স্বতঃ যুক্তিযুক্ত হয়। যুক্তিযুক্ত অৰ্থাৎ সদায় যথার্থ আৰু শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম। কোনো কৰ্ম ৰূপী বীজ ফল নিদিয়াকৈ নাথাকে। যি যুক্তিযুক্ত হ'ব তেওঁ যি সময়ত যি সংকল্প, বাণী অথবা কৰ্ম বিচাৰে সেইটো কৰিব পাৰিব। তেওঁৰ সংকল্পও যুক্তিযুক্ত হ'ব। এনেকুৱা নহয় যে এইটো কৰিব বিচৰা নাছিলোঁ, হৈ গ'ল। ভাবিব নালাগিছিল ভাবিলো। ৰাজযুক্ত, যোগযুক্ত জনৰ চিনেই হৈছে যুক্তিযুক্ত।

***প্ৰোগান:-** যাৰ অন্তৰ বিশাল তেওঁৰ ভাণ্ডাৰ সদায় ভৰপূৰ হৈ থাকে।

!!ওম শান্তি!!
